

EL CRIM DE MOLLINO

**Víctor de las Casas,
Juan Ignacio Mera,
Eduardo Merello,
Iñigo Ortiz**

I revisem l'obra de Carlo Mollino, descobrim un gest que es repeteix fins a l'infinit a qualsevol esborrany de Mollino, la corba sinuosa. La línia que en el seu traçat no cerca mai el moment de tancar-se i que, per tant, descriu el moviment, és potser una de les seves obsessions més insistents.

La corba sinuosa se'ns presenta en els seus llaços acrobàtics de vol joiós, en les petjades marcades pels mateixos esquís sobre vessants nevats, en els objectes múltiples que formen el seu mobiliari rocambolesc... o en les corbes femenines de les seves models, el perímetre de les quals deuen haver gestat més d'un moble.

Les seves models seminues exhibeixen les seves figures càlides darrera la lleugeresa d'un vel transparent, o d'una cotilla rígida que ens delata el desvergonyiment d'un cos firmat per ell mateix.

Quants mobles dels seus es construeixen amb aquests mateixos recursos!

L'estructura nua, absent de policromia, es mostra amb intensitat davant de superfícies de vidre... Les corbes de la fusta, tornejada com les cames d'una damisella, contrasten amb els tensors i cables que s'hi enrotllen com les sandàlies romanes a una gitana nua.

Carlo Mollino troba l'expressió en formes extremes de la naturalesa, branques nues d'arbres, tiges de plantes silvestres examinades, segurament, des d'algun dels seus refugis d'esbarjament, o en els insectes, els quals podríem relacionar ben fàcilment amb els seus objectes zoomòrfics.

Els seus artefactes formen part d'un univers personal propi d'un inventor dedicat a l'observació, obsessionat en la recerca de formes, no tant traslladades directament d'objectes ja dissenyats per altres artistes, sinó d'evocacions pròpies de mons més expressius.

MOLLINO'S CRIME

If one studies the work of Carlo Mollino one discovers an element repeated almost *ad infinitum* in all of Mollino's sketches: the snake-like curve, the line that never seeks the point where two ends meet and, therefore, describes movement, possibly one of his most persistent obsessions.

The snake-like curve can be seen in the vapour trails of his joyful flying stunts, in the trails marked by his own skis on snow-covered slopes, in the multitude of objects that together form his bizarre furniture, and in the feminine curves of his models, whose figures doubtlessly inspired more than one piece of furniture.

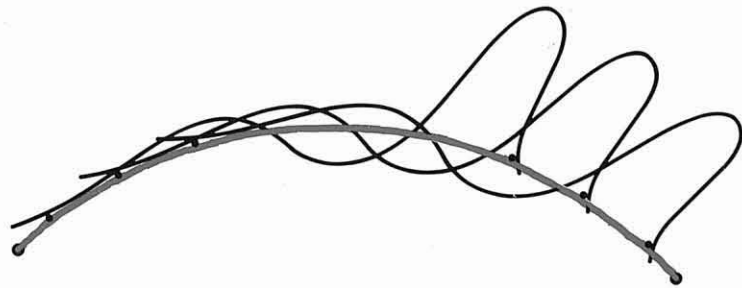
His half-naked models reveal their sensual figures through the transparency of a thin veil, or through a rigid corset betraying the brazenness of a body signed by himself.

How many of his pieces of furniture were built along these lines!

The naked structure, devoid of polychrome, stands out against glass surfaces... The curves of wood, carved in the form of damsel's legs, contrast with the guys and cables that wind around them like the laces of a sandal on the legs of a naked gypsy girl.

Carlo Mollino found inspiration in extreme forms of nature: bare branches of trees, stems of wild plants he would examine while spending time in one of his country hideaways, or insects, so easily recognisable in his zoomorphical objects.

His contraptions form part of the personal universe of an inventor devoted to observation and obsessed with the search for forms not so much taken directly from objects designed by others artist, but rather in themselves evocative of more expressive worlds.

Gandula «Cheslon».
«Cheslon» Deckchair.
1984, Estudio 0134 (V. de las Casas,
J. Mera, E. Merello, I. Ortiz)